

Debreceni Ítéltábla
Gf.III.30.019/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a ... kamarai jogtanácsos (Nemzeti Adó- és Vámhivatal ... Megyei Adó- és Vámigazgatósága, cím) által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (cím) felperesnek – a ... ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2024. december 11. napján kelt 11.G.40.317/2024/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszámú fellebbezése alapján – tanácsulésen – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt 364 580 (háromszázhatvannégyezer-ötszáznyolcvan) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 113 931 (száztizenháromezer-kilencszázharmincegy) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes 2013. január 23-tól tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt a 2020. december 16-a és 2024. február 15-e között felszámolás alatt állt, a cégjegyzékből 2024. február 15-i hatállyal törölt Korlátolt Felelősségű Társaság1-nak (Cégjegyzékszám, cím, a továbbiakban: adós). Az adós felszámolási eljárásában a felszámoló két hitelező követelését, összesen 4 840 514 Ft-ban igazolta vissza. A felszámoló pénzforgalmi kimutatása szerint az adós tulajdonában lévő tárgyi eszközök értékesítéséből 150 000 Ft bevétel keletkezett, amelyből a felperes hitelezői igényét részben elégitették ki.

A Debreceni Törvényszék a 2023. november 18-án jogerőre emelkedett 11.G.40.317/2024/7. számú bírósági meghagyásban megállapította az alperes mint az adós vezető tisztségviselője felelősségét abban, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és azzal okozati összefüggésben a hitelezők 4 690 514 Ft követelésének teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat.

A Debreceni Törvényszék az adós felszámolási eljárását a 2024. február 15-én jogerőre emelkedett, a Céglőnyben 2024. február 22-én közzétett, 2.Fpk.336/2020/61. sorszámú végzésével befejezte.

[2] A felperes a 2024. június 24-én benyújtott – 2024. december 11-én megváltoztatott – keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (11) bekezdésére hivatkozva – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben meghozott jogerős bírósági meghagyás alapján – kérte az alperes kötelezését a felszámolási eljárásban meg nem térült 4 557 250 Ft követelésének a kiegyenlítésére, valamint perköltség viselésére.

Előadta, hogy a felszámolási eljárás a 2024. február 15-én jogerőre emelkedett 2.Fpk.336/2020/61. számú végzéssel befejeződött, a bíróság az adóst jogutód nélkül megszüntette. A befejező végzés alapján 4 557 250 Ft hitelezői igénye nem térült meg.

[3] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását.

Állította, hogy a felszámoló – a felperes hozzájárulásával – az adós vagyont áron alul értékesítette, ő azonban mindent megtett annak érdekében, hogy a hitelezők követelésének kielégítése biztosítva legyen, mivel az adós tulajdonában álló tárgyi eszközöket bejelentette a felszámolónak. Nyilatkozott arról is, hogy (a felperes által is elismerten) 150 000 Ft-ot befizetett a felszámolónak, egyéb befizetésről nem nyilatkozott.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4 557 250 Ft-ot és 227 862 Ft perköltséget.

[5] Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott felelősségi per „kétlépcsős”, a 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben a bíróság a felelősséget – marasztalás nélkül – állapítja meg, a 33/A. § (11) bekezdése alapján indított perben pedig – az (1) bekezdés szerinti perben megállapított felelősség alapján – a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői igény megfizetéséről dönt. A 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási perben az alperes felelősségének a jogalapját már nem vizsgálhatta. A vizsgálata kizárólag arra terjedhetett ki, hogy a marasztalási összeg nem haladja-e meg a megállapítási perben megállapított felelősség mértékét, valamint a hitelezőnek az adós felszámolása során ki nem elégített hitelezői igényét, így ebben a perben már irreleváns az alperes perbeli védekezése. Az kizárólag a megállapítási perben lett volna érvényesíthető, ezzel az alperes nem élt. Miután a felperes közokirattal bizonyította a követelése jogalapját, összegét, a felszámolási eljárás befejezését, és az alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő, a felperes tényállításait a követelés összegét illetően nem vitatta, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 4 557 250 Ft hitelezői igényének kielégítése a felszámolási eljárásban megghiúsult, ezért a jogerős ítéletben megállapított felelősség alapján kötelezte az alperest ennek az összegnek a megfizetésére.

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását.

Előadta, hogy az adós vagyonából 2 450 000 Ft értékű tárgyi eszközt foglaltak le, amelyet a felszámoló sikertelen árverést követően – a felperes hozzájárulásával – 150 000 Ft-ért értékesített. Álláspontja szerint a felperes (felgyorsítva az értékesítést) hozzájárult, hogy a felszámoló mélyen ár alatt értékesítse az eszközöket, ez maga után vonta, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése alapján az ő kötelezését kérje arra, hogy a magánvagyonával álljon helyt a fennmaradó követelésért. Nem az ő hibája a felperesi követelés kiegyenlítésének az elmaradása, ő mindvégig együttműködött a felszámolóval, és megtett mindent annak érdekében, hogy a hitelezők követelésének a kielégítése biztosítva legyen.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását.

Alaptalannak tartotta az alperesi védekezést, mivel az kizárólag a megállapítási perben vagy a felszámolási eljárásban lett volna érvényesíthető. A marasztalási perben azt bizonyíthatta

volna, hogy a marasztalási összeg (kifizetés, vagy megtérülés folytán) nem áll fenn, illetve nem olyan mértékű, mint a keresettel érvényesített. Az alperes azonban e tekintetben tényállítást és bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, és a felszámolási eljárás során a felszámoló intézkedése és a zárójelentés ellen sem terjesztett elő kifogást, továbbá a felszámolási eljárást befejező, az adóst megszüntető végzést sem fellebbezte meg. Megjegyezte, hogy az adós tárgyi eszközeit egyébként maga az alperes vette meg a felszámolótól 150 000 Ft-os vételáron.

[8] A fellebbezés megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla a fellebbezést – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 376. § (1) bekezdése szerint, az ott írt kivételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el. A Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

[10] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló megállapításával egyezően rögzíti, hogy a 11.G.40.158/2023. szám alatt folyamatban volt előzményi perben – alperesi ellenkérelem hiányában – a bíróság jogerősen megállapította az alperes vezetői felelősségét azért, hogy 4 690 514 Ft hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat. Az elsőfokú bíróság a 2024. február 15-én jogerőre emelkedett 2.Fpk.336/2020/61. számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, az adóst megszüntette. Megállapította, hogy az adós vagyona a további hitelezői igények kielégítésére nem nyújt fedezetet. A felperes hitelezői igényét 40 napon belül bejelentett hitelezői igényként rögzítette.

A fentiekre tekintettel tehát megállapítható, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási per megindításának a törvényi feltételei fennálltak, a felperes közokirattal bizonyította a hitelezői minőségét, a követelése jogalapját, összegét és a felszámolási eljárás befejezését.

Így a felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján indított megállapítási per jogerős befejezését követően, a 33/A. § (11) bekezdésén alapuló jogával élve – a törvényes határidőn belül – terjesztett elő keresetet, az (1) bekezdése szerinti perben jogerősen megállapított alperesi felelősség alapján, és kérte az okozott hátrány mértékéig az alperes kötelezését a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének a kifizetésére.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése szerinti marasztalási perben – helyes jogkövetkeztetésével egyezően – már kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az adós vagyonából ki nem elégíthető és a marasztalási per tárgyává tett felperesi hitelezői igény összege meghaladja-e a megállapítási perben meghatározott összeget (BDT2016.3467.). Erre vonatkozóan az alperes tényállítást és bizonyítási indítványt sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében nem tett. A fellebbezésében előadott védekezése a 11.G.40.158/2023. szám alatt folyamatban volt megállapítási perben lehetett volna releváns, a marasztalási perben nem, mivel az alperes felelősségének a jogalapja ebben a perben már nem vizsgálható.

[11] Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[12] Az eredménytelenül fellebbező alperes költségmentessége folytán az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti 364 580 Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad, ennél fogva az ítéltáblának eljárási illeték fizetésére kötelezésről nem kellett rendelkezni.

[13] A másodfokú eljárásban is pervesztes alperes a saját másodfokú perköltségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni, és az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes kamarai jogtanácsosi munkadíjból keletkezett másodfokú perköltsége – a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben történő – megfizetésére.

Ennek az összegét – az időközben 2025. február 8. napjával a 17/2024. (XII.9.) IM rendelettel hatályon kívül helyezett, de annak a 7. §-ára figyelemmel a jelen eljárásban még alkalmazandó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 31.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése szerint felszámított 113 931 Ft-ban állapította meg, mert a háromoldal terjedelmű fellebbezési ellenkérelem elő- és elkészítéséhez szükséges jogász munkával ezt az összeget arányban állónak tartotta.

Debrecen, 2025. február 27.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró